



KAREN
KINGSBURY

LANGS
EEN VERRE
KUST

1

*Al gaat mijn weg door een donker dal, ik vrees geen gevaar, want
U bent bij mij, Uw stok en Uw staf, zij geven mij moed.*

Psalm 23:4

Dat moment, zo lang geleden, danste, ademde en leefde binnen in haar.

Haar moeders stem die door de warme wind van Belize werd meegevoerd, zoals 's middags om deze tijd altijd het geval was en die hen naar binnen riep na een middag eieren rapen en kippen verzorgen. 'Lizzie James, het eten is klaar! En neem je broertje mee!'

'Ja, mama!' Lizzie schermde haar ogen af tegen de zon, en zag in de verte, voor hun kleine huisje met rieten dak, haar moeder staan. Haar lange, bruine haar golfde over haar schouders. Haar ogen hadden dezelfde lichtblauwe kleur als die van Lizzie. Het waren gelukkige ogen.

In haar herinnering greep Lizzie de hand van haar broertje. 'Kom, Daniel. We hebben rijstpudding, je lievelingskostje.'

Lizzie was toen acht en Daniel zes, en ze waren onafscheidelijk. De halve dag zaten ze naast elkaar in het schoolgebouwtje van het dorp, en kregen ze rekenles en leerden ze Bijbelteksten uit hun hoofd. De rest van de dag werkten ze op het land of speelden ze op het grasveld voor de school.

Maar nu wilden ze gewoon naar huis om te eten. Daniel rende met haar mee. Ze moesten lachen, omdat de labradorpuppy van hun neef Milo hun tegemoet kwam rennen. Iets verder stond hun moeder op hen te wachten. Ze glimlachte

naar hen, spreidde haar armen en ze trok hen vervolgens dicht tegen zich aan.

‘Van al Gods zegeningen,’ zei ze, ‘zijn jullie twee de grootste zegen.’

Lizzie knipperde met haar ogen en de beelden verdwenen. Alweer. Ze bevond zich niet in de armen van haar moeder, Daniel stond niet naast haar en ze stonden niet op het punt om aan te vallen op de rijstpudding van hun moeder. Milo was er al lang niet meer en dit was niet haar mennonieten-dorp. Ze was daar al minstens een jaar niet meer geweest. Ze was nu negen en stond op het kleinste strand van Belize. En niemand noemde haar Lizzie Susan James.

Ze heette Eliza Ann Lawrence.

‘De mannen van de mennonieten verlaten nooit hun gezin.’ Dat had haar moeder gezegd. Maar de vader van Lizzie had hen toch verlaten en was hierheen verhuisd, voor een erg belangrijke baan in Belize City. Waar mama en Daniel waren omgekomen in de zee. En waar Lizzies leven in een nachtmerrie was veranderd.

‘Ga het water in, Eliza!’ gilte haar tante Betsy over het zandstrand. Ze zat op een grote handdoek en had donkerrode lippenstift en een zonnebril op. Tante Betsy gebaarde gefrustreerd met haar hand. ‘Ga nou! Meisjes van The Palace hebben zon nodig. Zelfs jij.’

Meisjes van The Palace.

Lizzie draaide zich om en keek naar de zee. Er werkten zestien meisjes in The Palace, maar zij leek totaal niet op hen. Nee, zij was een prinsesje. Dat zei papa tegen haar sinds haar moeder en Daniel waren gestorven. Eliza had haar eigen kamer in The Palace, omdat ze de dochter van Anders McMillan was. Zo noemde hij zichzelf nu. Niet Paul James, zoals hiervoor.

Haar vader was een slechte man, dat besefte Lizzie, omdat ze dat altijd van de oudere meisjes te horen kreeg. Lizzie was ervan overtuigd dat er heel wat slechte dingen in The

Palace gebeurden – dingen waarover ze niet kon praten en waaraan ze zelfs niet eens kon denken.

‘Je bent een prinses, Eliza,’ had Dora haar de vorige dag verteld. ‘Jij krijgt ’s avonds geen bezoek.’ Dora woonde op de derde verdieping van The Palace. Ze was veertien en blond.

Dora had gelijk, de mannen die langskwamen in The Palace, kwamen nooit bij Lizzie op bezoek. Haar vader had gezegd dat dat ook nooit zou gebeuren. ‘Ik bewaar jou voor een speciaal iemand, Eliza,’ had haar vader tegen haar gezegd toen ze na de dood van haar moeder en broertje bij hem introk.

Lizzie had dus niets van de mannen te vrezen. In elk geval voorlopig. Maar elke dag nadat ze naar het strand was geweest, was ze hoe dan ook bang om terug te gaan naar The Palace. Want wat als dit de dag was dat er mannen in haar kamer mochten komen? En tante Betsy was gemeen; soms trok ze aan Eliza’s lange, blonde haar als ze niet snel genoeg terugliep.

‘Schiet op, Eliza. Je vader zit op je te wachten.’ Tante Betsy was de zus van haar vader. Ze hadden allebei hetzelfde boze gezicht. De adem van tante Betsy stonk naar worst en uien.

Op dit moment had Eliza een uur alleen in het water. Er rolde een traan over haar wang en ze deed een stap in de richting van de zee. ‘U voert mij naar vredig water...’ De woorden waren niet meer dan een fluistering, iets wat was blijven hangen van haar vroegere leven.

Eliza begreep nog steeds niet hoe alles zo snel zo totaal de verkeerde kant op had kunnen gaan.

Eerst was haar vader vertrokken en had haar moeder lange tijd gehuild. De mensen in Lower Barton Creek hadden tegen elkaar gefluisterd, terwijl ze trieste blikken op mama, Daniel en Lizzie wierpen. En toen kwam de zus van haar vader, tante Betsy, op bezoek. Het was de eerste keer dat ze de vrouw hadden ontmoet. Maar wanneer ze als volwassenen onder elkaar waren, lachte tante Betsy veel en tijdens het

praten gebarde ze driftig met haar handen. Ze had een pop voor Eliza meegenomen. ‘Kom eens naar Belize City om je vader te zien,’ had tante Betsy gezegd voordat ze vertrok. ‘Hij is een belangrijk zakenman. Hij wil graag zijn gezin om zich heen hebben.’

Mama zei dat de reden waarom ze tante Betsy nooit hadden ontmoet, was omdat ze in de Verenigde Staten had gewoond en nog maar kortgeleden naar Belize was verhuisd. Een paar weken later deden ze wat tante Betsy had gevraagd. Mama, Daniel en Eliza reisden af naar Belize City en gingen op bezoek bij papa. Hij runde The Palace, vertelde hij hun – een hotel. Er waren toen nog geen meisjes in The Palace geweest, maar haar vader verkocht meer dan hotelkamers. ‘Jij handelt in drugs, Paul David,’ had haar moeder op een avond gezegd, toen ze dacht dat Eliza het niet hoorde. ‘Daar kunnen wij geen deel van uitmaken.’

Eliza kende niet alle bijzonderheden, maar haar vader was boos geworden op haar moeder. En er moest iets zijn gebeurd. Misschien een ongeval. Want op een ochtend werd Eliza wakker in The Palace, in de kamer die ze met haar moeder en Daniel deelde. Maar ze was alleen.

‘Mama!’ had ze paniekerig geroepen. Haar hart bonkte wild en ze voelde zich misselijk. ‘Daniel! Waar zijn jullie?’

En toen was tante Betsy de kamer binnengekomen. De vrouw was met haar handen in haar zij voor haar blijven staan. Haar ogen zagen er anders uit dan voorheen. Gemener. ‘Er is iets ergs gebeurd, Eliza.’

Wie was Eliza? Ze had een paar keer met haar ogen geknipperd. ‘Ik ben Lizzie.’

‘Je bent nu Eliza. Je vader wil dat je Eliza heet. Dat is je roepnaam.’ Haar tante zei even niets, ging daarna op de rand van het bed zitten en haalde haar schouders op. ‘Er is geen gemakkelijke manier om dit te zeggen, Eliza. Je moeder en je broertje zijn er niet meer.’

En op dat moment was haar vader naar haar toe gekomen.

‘Ze zijn in zee verdwenen, Eliza. Ze hebben het niet gered. Jij blijft vanaf nu bij mij wonen. Hier aan het strand.’

Lizzie begreep het niet. Nu nog steeds niet, trouwens. Waren haar moeder en broertje in de zee verdwenen? Wat bedoelde hij daarmee?

In het begin riep Lizzie weleens vanaf de waterlijn naar hen: ‘Mama! Daniel!’ Maar ze riepen nooit terug en kwamen nooit uit de zee tevoorschijn. En dus woonde Lizzie vanaf dat moment met haar vader en tante in The Palace.

En uiteindelijk werd Lizzie ook in haar eigen ogen Eliza.

De andere meisjes kwamen daarna in kleine groepjes naar The Palace. Sommigen van hen waren oudere tieners en sommigen waren nog jong. Ze droegen chique jurkjes en elke avond kwamen er mannen naar hun kamer. Dat vertelden de meisjes Eliza tijdens de lunch en het avondeten.

Maar haar vader vond het niks dat Eliza met de andere meisjes praatte. ‘Jij bent anders, Eliza,’ zei hij dan tegen haar. ‘Ik bewaar jou voor een speciaal iemand.’

Er rolde een traan over Eliza’s wang. ‘U geeft mij nieuwe kracht...’ Haar gefluister stierf weg. Lange tijd was ze ervan overtuigd geweest dat God samen met haar moeder en broertje in de zee was gestorven. Maar hier bij de zee was ze er juist van overtuigd dat ze Hem kon zien. Ver weg, in de buurt van de horizon.

Daar op het strand.

‘Eliza! Schiet op!’ Haar tante was overeind gekomen en haar brede gezicht was nog roder dan gewoonlijk. ‘Je staat je tijd te verknoeien.’

Rillingen van angst liepen Eliza over haar armen en benen. Ze rende over het natte zand, op weg naar de branding. Dit was waar ze thuishoorde. Hier in de zachte, blauwe golven was ze vrij. Heel de middag, zolang Eliza in het water speelde en in de zonneschijn rondjes zwom, wilde ze dat ze hier voor altijd kon blijven.

Tante Betsy en de twee bewakers die halverwege de kliffen

op het pad van het hotel naar het strand stonden, zouden haar niet lastigvallen.

Maar wanneer ze niet nog een uur zon en branding aankon, wanneer ze zo moe was dat ze zich het liefst op het zand wilde opkrullen en in slaap vallen, droeg haar tante haar over aan de bewakers. En die brachten haar dan terug naar The Palace.

Eliza dook in het helderblauwe water vlak achter de branding. *Ik zou naar de andere kant van de zee zwemmen, als ik kon.* Ze zwom verder bij de kant vandaan. De golven waren vandaag woester dan anders. De grijze lucht werd donkerder. Eén donderslag in de verte. Twee. Drie. Ze hief haar hoofd boven de golven en schreeuwde het uit, zoals ze dat elke dag rond deze tijd deed. ‘Daniel!’ Ze speurde de waterige horizon af naar haar broertje. Haar beste vriend. ‘Daniel, waar ben je?’

Ze was te ver bij de kust vandaan om door tante Betsy te kunnen worden gehoord. ‘Mama! Kom terug!’ Haar tranen vermengden zich met het zoute water op haar zachte wangen. ‘Daniel?’

Nog een paar slagen en Eliza stopte met zwemmen. Ze bevond zich verder van het strand dan anders en dobberde in het water. Voordat haar leven totaal veranderd was, gingen ze als gezin vier keer per jaar naar het strand. Aan het begin van elk nieuw seizoen. Haar ouders hadden dat een vakantie genoemd.

Maar dit was geen vakantie.

In de verte verschenen er steeds meer donkere wolken. Er kwam een storm aan, wat betekende dat haar tijd op het strand zou worden ingekort. Ze zwom nog iets verder bij de kust vandaan. Nog niet. Ze wilde nog niet terug. Weer keek ze uit over zee. Als God haar moeder en broertje had, zou Hij hen misschien teruggeven. Hier in de golven.

Als ze maar hard genoeg riep.

‘Daniel?’ Eliza kreeg een mondvul water binnen en begon te hoesten. ‘Mama, waar ben je?’

Op dat moment greep er iets naar haar benen. Het was geen vis of haai, want ze voelde geen tanden. Het beest was sterk en warm, en hield haar stevig vast.

‘Hou op!’ gilde ze, maar haar stem werd door de wind weggedragen. *Wat is dit? Wat gebeurt er?* Ze hield haar gezicht onder water en opende haar ogen. En toen drong de vreselijke waarheid tot haar door.

Het was geen monster dat haar benen vasthield.

Het was de stroming.

‘*Kijk uit voor de onderstroom, Eliza.*’ Daar waarschuwde tante Betsy haar altijd voor. ‘*Ga niet te ver, anders sleurt het water je mee en kom je nooit meer terug.*’

‘Nee!’ gilde Eliza. ‘Laat me los!’ Ze was ervan overtuigd dat ze deze stroming wel de baas kon. Ze was een sterke zwemmer.

Ze begon meteen aan een woeste borstcrawl, maar de zee wilde haar niet laten gaan.

Het gevecht was te zwaar voor haar, dus ze hield ermee op en draaide zich op haar rug. Plotseling ebde de angst in haar binnenste weg. ‘U leidt mij langs veilige paden...’ zei ze zacht, ‘tot eer van Uw Naam.’

De donkere wolken trokken over haar heen. Donkergrijze lagen en bliksemschichten. Als tante Betsy al stond te roepen, kon Eliza haar hoe dan ook niet horen. De enige geluiden waren die van de wind, de golven en de donder. Er riep een stem naar haar vanaf de horizon. Het was de stem van haar moeder.

‘*Wanneer je bang bent, Lizzie, zeg dan Psalm 23 op. God is met je. Hij is altijd bij je.*’

‘*Al gaat mijn weg door een donker dal...*’ Er spoelde een golf over haar gezicht, die haar onder water duwde. Weer vocht Eliza tegen de onderstroom en uiteindelijk wist ze de oppervlakte weer te bereiken. *Haal adem, dacht ze. Haal adem nu dat nog kan.*

‘*Al gaat mijn weg door een donker dal...*’ Elk woord kwam

er snakkend uit, een poging om in leven te blijven. *‘Ik vrees geen gevaar, want U bent bij mij, Uw stok en Uw staf...’*

Een volgende golf.

‘Mama!’ Eliza klauwde en schopte, maar ze had al haar energie nodig om alleen maar haar hoofd boven water te houden. ‘Mama, help me!’

En toen herinnerde ze zich iets. Als ze God achter de zee kon zien, als dat de plek was waar haar moeder en Daniel woonden, dan wilde zij daar ook naartoe. *U nodigt mij aan tafel voor het oog van de vijand, U zalft mijn hoofd met olie, mijn beker vloeit over.*

Ja, dat was het. Als ze zich liet meevoeren door de onderstroom, zou het gedaan zijn met tante Betsy, The Palace en haar vreselijke vader. Misschien was het God Zelf wel Die haar meesleurde en haar onder trok. Die haar hoofd zalfde. Die haar beker liet overvloeien.

Ze riep nu luider uit: *‘Ja. Geluk en genade... volgen mij...’*

De zee werd wilder, maar de onderstroom hield haar niet langer vast. Uiteindelijk keek ze om naar de kust. Tante Betsy en de bewakers van The Palace stonden naar haar te zwaaien. Eliza moest verder met de psalm, omdat het beste gedeelte aan het einde kwam.

Er renden andere mensen naar tante Betsy toe. Waarschijnlijk toeristen. ‘Blijf bij de toeristen vandaan,’ zei tante Betsy altijd. ‘Je bent niet te koop.’

Een grotere golf duwde haar kopje-onder en Eliza zette alles op alles om terug te zwemmen naar de oppervlakte. *Mama, ik kom naar je toe. Heer, help me om hen te vinden.*

Ze hapte naar adem en spuugde zeewater uit. Haar armen en benen waren te zwaar om te bewegen en haar stem was niet meer dan een gefluister. ‘Mama? Daniel?’ Ze was te moe om te schreeuwen.

Eliza hief haar gezicht op naar de stormachtige lucht. *‘Geluk... en genade... volgen mij...’* Ze had nog nooit van haar leven zo hard haar best gedaan om boven water te blijven.

Maar ze moest de psalm afmaken. Helemaal tot aan het einde. ‘*Alle dagen van mijn leven.*’ Een volgende golf. Eliza zoog nog een laatste teug lucht naar binnen. ‘En... *ik verblijf in het huis van de HEER tot in lengte van dagen.*’

Ze glimlachte en er daalde een heerlijke rust over haar neer. En daar was haar moeder weer, in de verte, die naar haar zwaaide en haar wenkte. ‘*Lizzie James, het eten staat klaar! En neem je broertje mee!*’

‘Ja, mama!’

*Ik verblijf in het huis van de HEER tot in lengte van dagen.
Het huis van de HEER.*

Het zou een klein huisje met rieten dak zijn. De plek waar Lizzies moeder en broertje nog steeds woonden. De enige mensen die ooit van haar hadden gehouden. En nu zouden ze allemaal bij elkaar zijn. Daar aan de rand van de zee, waar ze in het huis van de Heer zouden wonen.

Voor altijd en eeuwig.

2

*De rechtvaardige gaat te gronde en niemand bekommert zich erom;
ook trouwe mensen sterven, maar niemand ziet in dat de rechtvaardige sterft doordat er onrecht heerst.*

Jesaja 57:1

Jack Ryder plukte de bal uit het warme zand en smeed hem terug naar zijn broer, een tiental meters verderop op het strand. ‘Shane, hou hem laag!’ riep Jack terwijl hij naar de donkere lucht wees. ‘Te veel wind!’

Een stukje daarvandaan zaten de ouders van de jongens naast elkaar op twee identieke strandstoelen. Ze keken allebei op hun telefoon. In de verte rommelde de donder en hun vader keek naar Jack. ‘Goed, laten we teruggaan.’

‘Oké.’ Jack ving de bal en wierp een blik op zijn vader. ‘Laten we teruggaan’ betekende dat ze nog wel een minuut of vijf hadden. Misschien wel tien. Jack gooide de bal naar Shane. Hun vader had het te druk om in de gaten te hebben dat ze zijn opmerking negeerden.

Zijn werk ging boven alles, zelfs boven zijn tienerzoons. Ook hier, tijdens hun jaarlijkse vakantie in Belize. Het strand was voor hun ouders gewoon een ander soort kantoor. Pa was ambassadeur en ma zette zich in voor een paar goede doelen.

Het waren goede mensen. Jack en Shane konden niet met hun werk concurreren, maar het was niet anders.

Jack ving een harde effectbal van Shane en deed een paar snelle stappen achteruit. Hij wierp weer een blik op zijn

ouders, op zijn vader. *Ik hou van je, pap!* wilde hij uitroepen. Maar dit was niet het juiste moment.

De broers hadden hoe dan ook alles wat hun hartje begeerde. Hun ouders hielden van hen. Ze steunden hen bij alles, ze waren vriendelijk en thuis was het gezellig. En er wachtten Jack en Shane een hele ris successen.

Jack was zestien en Shane veertien. Ze zaten op de beste school in de verre omtrek. Hun vader nam de beste trainers in dienst voor hun honkbal- en footballtraining. Ja, de twee jongens kregen alles wat ze nodig hadden voor een mooie toekomst.

En ze hadden elkaar. Vooral dat.

Verderop op het strand ving Shane de bal en hij haalde zijn schouders op, alsof hij duidelijk wilde maken dat ze meer tijd hadden dan ze dachten. Hun vader was weer aan het telefoneren en de storm werd niet heviger. Shane gooide de bal terug en Jack ving hem zonder problemen.

In de verte trok er een regenbui over zee, die zo te zien niet van plan was hun kant op te komen, dus ze hadden geen haast om naar binnen te gaan. Pas wanneer hun ouders erop stonden. Shane liep op een drafje naar Jack toe en de twee broers lieten zich in het zand vallen en keken naar de storm.

‘Zou jij hier kunnen wonen?’ Shane haalde zijn hand door zijn korte, donkere haar. Hij keek uit over het water. ‘Ik bedoel, hier een huis kopen en nooit meer vertrekken?’

Jack dacht daar even over na. ‘Nee.’ Hij grinnikte. ‘Dan zou het geen vakantie meer zijn.’

‘Dat is waar.’ Shane keek over zijn schouder naar zijn ouders. ‘Iemand zou dat eens tegen pa en ma moeten zeggen.’

‘Wil jij nog steeds de politiek in? Net als zij?’ Jack grijnsde naar zijn jongere broer. ‘En ga me nou niet vertellen dat je daar goed in zou zijn. Dat weten we al.’

‘Tja.’ Shanes ogen lichtten op. ‘Ik ben natuurlijk *wel* het extraverte broertje, zoals iedereen beweert.’

‘Ja, ja.’ Jack gaf hem een por met zijn elleboog. ‘Je kunt

worden wat je wilt. Ik heb het allemaal al eens gehoord.’

‘Jij ook.’ Shane gooide een hand zand naar Jack. ‘Doe niet net alsof jij ook niet alles kunt. Want dat is wel zo. Beste quarterback van Georgetown Prep.’ Hij zette een andere stem op, zodat hij als hun vader klonk. ‘Presidenten hebben dat soort achtergrond, jongen. President Jack Rider.’

Jack moest nog eens lachen. ‘Word jij maar president. Ik word liever Navy SEAL.’

‘Ik doe mee.’

‘Hou jij je nou maar bij de politiek, broer. Navy SEALs moeten zwemmen.’ Jack gooide de bal in zijn richting en Shane vloog overeind en rende het strand over.

Ze hadden heel hun leven op dit jaar gewacht. Shane zou in de herfst eerstejaars op de Georgetown Preparatory School worden. Jack derdejaars. Het zou het eerste jaar zijn dat ze samen op de middelbare school zaten. Jack stond net op tijd op om de bal te vangen.

Shane grijnsde naar hem. ‘Je zou als quarterback weleens wat competitie kunnen krijgen, grote broer.’

‘Kom maar op.’ Jack was dol op Shane. Ze waren al onafscheidelijk sinds het moment dat zijn ouders hem mee naar huis genomen hadden. Maar het jaarlijkse reisje naar dit strand was hun hoogtepunt van het jaar.

Meestal namen ze nog een volgende vlucht, verder naar het zuiden, naar de lange stranden van het schiereiland, maar hun vader had deze week in de stad nog wat zaken af te handelen. En dus waren ze hier nog steeds.

Vandaag was hun derde dag en Jack wilde dat ze hier nog een week zouden blijven.

Het leek erop dat de storm bijna was overgedreven, dus ze hadden eigenlijk nog de hele dag op het strand kunnen blijven overgooien. Maar voordat Jack de bal naar Shane kon smijten, begon een vrouw verderop op het strand te gillen en te gebaren.

Jack liep op een drafje naar zijn broer toe. Om de vrouw

verzamelde zich ondertussen een kleine menigte. Er kwamen twee grote mannen bij een klif verderop vandaan rennen en er stonden ook een paar bezorgd kijkende gezinnen bij.

‘Wat is er aan de hand?’ Jack stopte even bij zijn jongere broer en vervolgens renden ze samen naar de vrouw toe.

‘Ik weet het niet.’ Shane stond stil en speurde de zee af. Toen verscheen er een geschrokken blik op zijn gezicht. ‘Daar!’

Ze hadden hun antwoord. Minstens tweehonderd meter van het strand leek een kind in het water te liggen, dat alles op alles zette om in de woelige zee het hoofd boven water te houden.

‘Help haar alsjeblieft!’ gilde de vrouw die bij de waterlijn stond. Ze rende een stukje het water in en weer terug naar het droge, waarna ze haar handen voor haar ogen sloeg en daarna weer begon te zwaaien. ‘Help!’ Ze wees. ‘Ik kan niet zwemmen! Laat iemand haar helpen!’

Shane liet de bal uit zijn handen vallen en rende naar het water. Jack ging achter hem aan en riep naar hem: ‘Blijf hier! Ik ga haar wel halen.’

Zijn broertje stond stil en draaide zich om, met een pijnlijke blik op zijn gezicht. ‘Dit kun je niet alleen.’

‘Jawel. Blijf hier!’ Jack rende vier stappen het water in en keek toen heel even achterom. *Mooi*. Shane bleef tot zijn enkels in de zee staan. En dat was maar goed ook, want Shane kon echt niet goed zwemmen. In elk geval niet zoals Jack.

Zijn hart ging als een razende tekeer, maar hij begon zich al beter te voelen toen hij zich met snelle slagen door de hoge branding worstelde. Hij zou het kind gaan halen en Shane zou op het strand blijven. Het kind had maar een van hen nodig.

Een onderstroom plukte aan Jacks benen, maar daar raakte hij niet van in paniek. Hij was eraan gewend om in stevige stromingen te zwemmen. Thuis zat hij in het zomersurfteam en trainde hij voor de dag dat hij een Navy SEAL zou worden.

Zwem met de stroming mee, hield hij zichzelf voor. *Niet ertegenin*. Hij liet zich meevoeren in de richting van het meisje. Hij moest iets bijsturen en dat viel niet mee, maar hij zwom stug door. Hij kwam steeds dichterbij, tot hij het gezicht van het meisje kon zien.

Ze was waarschijnlijk een jaar of acht, negen, had blond haar en haar gebruide armen maaiden door het water. Haar gezicht verdween onder water en Jack deed er nog een schepje bovenop. Ze had niet lang meer, vermoedde hij. Misschien nog een minuutje.

Heer, red haar. Het stille gebed vulde Jacks gedachten. *Breng me naar haar toe voordat het te laat is*. En toen, na nog twee harde slagen, zag Jack iets vanuit zijn ooghoeken.

Zijn broertje, Shane.

Maar Shane bevond zich niet op het strand, waar hij wel zou moeten zijn. Hij zwom naar Jack en het meisje toe. Hij was ongeveer halverwege, maar hij had er duidelijk moeite mee. Er stond angst in de ogen van zijn broertje te lezen.

‘Shane!’ Jack had niet de energie om ver genoeg boven de golven uit te komen om te verstaan te zijn. ‘Shane, ga terug!’

Jaren later zou Jack meer terugdenken aan dit moment dan aan welk ander moment in zijn jonge leven dan ook. Maar hij zou het niet anders hebben aangepakt. Hij was nog maar tien meter bij het meisje vandaan en als hij haar niet op tijd wist te bereiken, als hij niet alles op alles zou zetten om haar te redden, zou ze sterven.

En dus zwom Jack door. Shane zou wel terugkeren. Hij *moest* terugkeren. Zijn broertje wist wel beter. En als hij hulp nodig had, zou hun vader hem wel uit zee vissen. Pa was een goede zwemmer. Jack hield zijn blik strak op het kind gericht. *Sneller*, zei hij tegen zichzelf. Hij klauwde zich een weg door het water. Nog tien slagen, acht... zeven. Nog een paar seconden en het meisje zou veilig zijn.

En datzelfde gold voor Shane. Die was nu vast op weg terug naar de kust. Dat *moest* gewoon. Want Shane was niet

alleen zijn vastberaden broertje.

Hij was Jacks beste vriend in deze wereld.

Nog vier slagen en hij had haar bereikt. Het kind zou doodsbang moeten zijn, maar in plaats daarvan lag er een eigenaardige berusting in haar ogen. ‘Klim op mijn rug!’

Jack kon behoorlijk lang zwemmen zonder moe te worden, maar dit was anders. De stroming, het kind dat dreigde te verdrinken, Shane... Jack hapte naar adem. *Rustig aan*, zei hij tegen zichzelf. Het meisje had bijna geen kracht meer over en dreigde weer onder water te verdwijnen, dus trok hij haar omhoog en op zijn rug. Haar blonde haar plakte aan haar gezicht en ze knipperde niet eens met haar ogen, ze greep zich niet aan hem vast.

Alsof ze liever verdronk.

‘Hé! Luister!’ Hij trok haar hoger op zijn rug. ‘Hou je vast!’ *En hoe zit het met Shane? Was hij naar het strand terug gezwommen? Was hij omgedraaid?* Jack riep boven de wind en de golven uit, zodat het kind hem kon horen: ‘Niet loslaten!’

‘O-o-o-k-é.’ Ze rilde. Gegarandeerd in shock. Maar ze klampte zich nu aan hem vast.

Het meisje woog niet veel, dus draaide Jack zich snel om en begon naar de kant te zwemmen. De hele tijd, bij elke slag, zocht hij het strand af naar Shane. *Kom op, broertje. Waar ben je? Heer, waar hangt hij uit?*

Plotseling begon het meisje het uit te schreeuwen. ‘Mama!’ gilde ze. ‘Kom me halen, mama!’

Jack was te druk bezig om tegen haar te zeggen dat alles goed kwam. Haar moeder stond op het strand op haar te wachten. Maar hoe zat het met Shane?

‘Daniel!’ gilde het meisje nu. ‘Ga niet weg zonder mij!’

Arm kind. Jack voelde haar bibberen. Waarschijnlijk was ze doodsbang. Nog een paar seconden en ze had het niet gered. Hij klemde zijn kaken op elkaar en zwom stug door. Hij zag nu zijn ouders en nog meer mensen. De groep vormde een cirkel en keek naar iets op het zand.

Hij kon niet zien wat. Was het een zeeschildpad? Of het broertje van het meisje, die Daniel? Jack liet zijn blik nog eens snel over het strand glijden, maar geen Shane. Zijn broertje *moest* daar zijn, waarschijnlijk tussen de andere mensen die naar iets in het zand stonden te kijken.

Shane mocht dan geen goede zwemmer zijn, maar hij kon wel terug naar de kust zwemmen. Natuurlijk kon hij dat.

Acht meter, zes... vier. En uiteindelijk voelde Jack de zeebodem onder zijn voeten. Hij sloeg zijn handen om de benen van het meisje en zij bleef zich aan zijn nek vastklemmen terwijl Jack naar het droge waadde.

De moeder van het meisje zag haar. 'Eliza! Ik ben hier!'

'Nee.' Een zwakke kreet uit de mond van het meisje. 'Nee! Mama!'

'Je mama komt eraan.' Jack huiverde nu ook. Waar was Shane? En waar stond iedereen naar te kijken?

Verderop klonken sirenes – er waren een ambulance en een brandweerwagen onderweg. Wat was er aan de hand? Hij keek over zijn schouder naar het kind. 'We zijn bijna bij je moeder.'

'Nee! Mama, kom me halen!' Ze klonk nu banger dan in zee. Alsof ze in shock was. 'Daniel, ik ben hier!'

Ja, ze moest wel in shock zijn. Jack bevond zich in enkel-diep water toen hij het meisje van zijn rug liet glijden en in zijn armen nam, waarna hij haar naar de vrouw toe droeg. Later zou hij beseffen dat er iets niet klopte. De vrouw zag er eerder boos dan geschrokken uit. En de twee spierbundels die ietsje verderop stonden, hadden automatische geweren bij zich.

Was het kind misschien een prinses uit een Europees land? Waren dit haar bodyguards? Wat de situatie ook mocht zijn, het meisje wilde niet naar haar moeder. Jack hield haar nog steeds in zijn armen en voelde haar nu slap worden. 'Hier.' Hij gaf haar aan de vrouw. 'Ze redt het wel.'

Maar hoe zat het met zijn broertje? 'Shanel!' De schreeuw

leek uit zijn tenen te komen. ‘Shane, waar ben je?’

Zonder dat hij op een reactie van de moeder wachtte, rende Jack het strand op, naar de plek waar ondertussen heel wat mensen bij elkaar stonden. De ambulance had het strand bereikt en het personeel kwam met een brancard aangerend, recht op het kringetje mensen af.

Een brancard? Jacks hart zat opeens in zijn keel. Hij had het gevoel alsof hij door nat cement heen rende. *Sneller*, spoorde hij zichzelf aan. *Wie ligt daar in het zand?* En toen, tussen de benen van zijn ouders door, zag hij dat het een jongen was. Een tiener.

En daarna zag hij Shanes korte, donkere haar en zijn vertrouwde gezicht. Maar zijn ogen waren gesloten. Lag hij te slapen? Hier op het strand?

‘Shane!’ En opeens leek alles te vertragen. Het gebulder van de woeste branding, de sirenes van de hulpdiensten en het geschreeuw van het ambulancepersoneel, dat iedereen sommeerde om opzij te gaan, ebde allemaal weg tot er maar één geluid overbleef.

Het geluid van Jacks hartslag.

Hij bereikte zijn broertje en viel op zijn knieën naast hem neer. ‘Shane! Word wakker!’ Hij greep de hand van zijn broertje en kneep erin, en opeens bevonden ze zich niet meer op het strand.

Shane rende voor hem uit de trap af, tien jaar geleden, op kerstochtend. En naast de boom stonden twee fietsen geparkeerd. Shane zei: ‘Dit is het mooiste cadeau dat ik ooit heb gehad!’

En het was zomer. Shane zat hem achterna op Maya Beach en Jack riep over zijn schouder: ‘Je krijgt me nooit te pakken, Shane! Ik ben te snel voor je.’

Shane lachte. ‘Op een dag wel, Jack. Ik blijf niet voor altijd klein.’

En toen was Shane niet klein meer. Hij was een tiener, zat naast zijn broer tijdens de vlucht naar Belize, keek uit over

de Golf van Mexico en glimlachte. 'Ik ga iets heel speciaals doen met mijn leven, Jack,' zei hij. 'Let maar op.'

Jack knikte, omdat hij dat al wist. Shane zou president van de Verenigde Staten worden en heel de wereld zou weten wie hij was. En Jack zou Navy SEAL worden, maar hij zou ergens in het Witte Huis een kantoortje hebben, zodat hij in de buurt van zijn broertje zou kunnen zijn.

Zijn beste vriend.

Maar net zo snel als dat hij in gedachten ergens anders was geweest, was hij weer terug op het strand en legden ze Shane op de brancard. 'Blijf hem zuurstof toedienen!' schreeuwde een ambulancebroeder. 'Blijf doorgaan!'

Zijn vader en moeder renden met het ambulancepersoneel mee naar de ziekenwagen en Jack sprong overeind. Waar namen ze hem mee naartoe? *Ademen, Shane. Alstublieft, Heer, laat hem ademen. Hij is mijn beste vriend.*

Jack knipperde met zijn ogen en hij zat samen met zijn moeder voor in de ambulance. Ze huilde en had haar handen voor haar gezicht geslagen. Jack sloeg een arm om haar heen, maar kon maar niet op adem komen, kon niet praten of denken, kon niet aan de mogelijkheid denken dat...

Nee! Alles zou in orde komen! Het was Shane gelukt om terug naar het strand te zwemmen. Natuurlijk zou hij het wel redden. Maar op dat moment realiseerde Jack zich iets. Zijn vader was kletsnat geweest. Wat alleen maar kon betekenen... dat zijn vader het water in was gedoken om Shane terug te halen en dat... dat hij nu...

Jack deed zijn ogen dicht en Shane zat naast hem, met een bal in zijn hand. *'Je zou als quarterback weleens wat competitie kunnen krijgen, grote broer.'*

En Jack grijnsde omdat dit de derde dag van hun vakantie was en ze nog zo veel tijd hadden voordat ze weer naar huis zouden gaan. Een miljoen uur zon, zand en branding. Ze gooiden over en de storm trok voorbij. Ze waren nog steeds aan het overgooien.

Alstublieft, Heer, laat ons nog steeds aan het overgooien zijn.

Maar toen Jack zijn ogen weer opendeed, bevond hij zich niet op het strand, maar zat hij voor in een ambulance en zijn moeder zat nog steeds naast hem te huilen. En toen hij achterom keek, zat zijn vader nog altijd naast Shane. En Shane bewoog zich nog steeds niet, hoezeer de mensen van de ambulance ook hun best deden om hem weer aan het ademen te krijgen.

De daaropvolgende twee uur gingen voor Jack voorbij alsof hij door een dichte mist waadde. Hij bleef zijn ogen maar dichtdoen en terug zweven naar betere momenten. Het drong nog steeds niet echt tot hem door wat er allemaal was gebeurd of waarom ze in het ziekenhuis zaten, tot zijn vader in de wachtkamer naar hem toe kwam.

Shane had te veel water binnengekregen, zei zijn vader. Het ambulance- en ziekenhuispersoneel hadden gedaan wat ze konden en...

‘Nee!’ Jack probeerde op te staan, maar zijn lichaam wilde niet meewerken. In plaats daarvan viel hij op de koude, stoffige vloer van de wachtkamer en zag hij de krantenkoppen al voor zich. *Tiener komt om het leven bij reddingspoging.* En iedereen zou zijn naam kennen. *Shane Ryder.* Niet omdat hij president van de Verenigde Staten was, maar omdat zijn leven abrupt was geëindigd.

Zijn beste vriend. Zijn broertje.

De pijn was erger dan alles wat Shane ooit had gevoeld. *Shane, waar ben je?* Hij zag niets door zijn tranen heen. Kon het niet geloven. Kon zich niet bewegen. En één enkele gedachte trok harder aan Jack dan de onderstroom in zee.

Het was allemaal zijn schuld. Dat kon niet anders. Hij had sneller moeten zwemmen. Hij had het meisje moeten redden en daarna terug moeten zwemmen om Shane te helpen. Hij had... Maar nu zou Shane niet in de herfst naar Georgetown Prep gaan en Jack zou nooit meer op het strand met hem overgooien. Zijn broertje was er niet meer.

En Jack zou daar de rest van zijn leven voor moeten boeten.

Het water wilde haar niet.

Het enige wat ze had gewild, was stilletjes wegglijden naar de bodem van de zee. Zodat God haar kon meenemen naar de horizon, waar haar moeder en broertje woonden. Maar haar armen hadden niet naar haar hart geluisterd. Ze bleven maar maaien en naar de oppervlakte graaien. En haar longen bleven maar ademhalen.

Op een gegeven moment had ze iets gezien.

Twee jongens die naar haar toe zwommen. En op het strand tante Betsy, die wild naar haar stond te gebaren. En de twee bewakers die met hun wapens in de hand in de buurt stonden. Alsof ze haar zouden neerschieten als ze niet terugkwam.

Toen de eerste jongen haar bereikte, probeerde Eliza weg te komen. *Nee*, probeerde ze te schreeuwen. *Ik wil naar mijn moeder toe. Ik wil naar mijn broertje toe. Daniel, ik ben hier!* Maar de jongen had haar al op zijn rug getrokken en begon naar het strand terug te zwemmen.

Steeds dichterbij.

En met elke seconde die verstreek en tante Betsy die steeds meer in beeld kwam, werd haar iets duidelijk. Haar tante wilde wanhopig graag dat Eliza zou worden gered. Niet omdat ze van haar hield, maar vanwege de plannen die haar vader met haar had. Grote plannen voor een dag in de toekomst. Plannen die met drugs, mannen en geld te maken hadden. Dat vermoedde Eliza tenminste.

‘Nee!’ gilte ze en door het geluid vlogen haar ogen open. Wat was dat?

Ze ging hijgend rechtovereind zitten. Waar was ze? Ze bevond zich niet in zee, maar in bed. Haar eigen bed. Het

laken was van glad satijn en alles om haar heen was wollig wit. Eliza legde een hand tegen haar borst en voelde haar hartslag. *Boem, boem, boem*. Alsof iemand op een pauk sloeg.

Ze voelde aan haar armen en haar haar, en op dat moment wist ze het weer. Dit was niet de zee en ze hing niet op de rug van de jongen. Ze was niet aan het verdrinken en haar moeder en broertje waren hier niet om haar te helpen.

Eliza bevond zich weer in The Palace.

En de gewapende bewakers stonden voor de deur. Ze zag hun schaduwen.

Als ze was gezonken, zou ze eindelijk bij haar moeder en Daniel zijn. Dan zou ze samen met hen aan tafel gaan aan de overkant van de zee. In plaats daarvan was ze hier, in de kamer waar haar vader haar min of meer vasthield. De kamer die naar fijn linnen en parfum rook, vlak bij de kamers waarin de andere meisjes elke avond aan mannen werden verkocht. Ze ging weer liggen en vlijde haar wang tegen haar kussen. Het maakte niet uit wat ze vannacht droomde, want wanneer ze weer wakker werd, zou ze niet in de hemel zijn, zoals ze had gehoopt.

Ze zou zich in de hel bevinden.

*Soms gebeurt een wonder niet een keer,
maar twee keer...*

Als kind werd Eliza Lawrence meegesleurd in de onderstroom van de Caribische zee en gered door de tiener Jack Ryder, die met zijn familie vakantie vierde. Jack draagt een traumatische herinnering mee aan deze reddingsactie.

Tien jaar later woont Eliza nog steeds op de Caraïben. Haar moeder en broertje zijn overleden en Eliza is op haar vader aangewezen, die bezig is met allerlei duistere praktijken en Eliza dwingt om daaraan mee te werken. Ze wordt beperkt in haar vrijheid en als haar vader van plan blijkt om haar uit te huwelijken aan een beruchte drugsbaron, kan ze daar niets tegen beginnen.

Dan keert Jack naar het eiland terug als undercover FBI-agent met de opdracht om een criminele bende op te rollen. Jack en Eliza staan opnieuw oog in oog, zonder elkaar te herkennen. Ze ontdekken dat ze elkaars hulp goed kunnen gebruiken en besluiten hun krachten te bundelen door een verliefd stel te spelen. Zal het lukken om deze gevaarlijke operatie tot een goed einde te brengen... zonder echt verliefd op elkaar te worden?

Karen Kingsbury schrijft meeslepende romans vol liefde en hoop. Ze heeft al vele bestsellers op haar naam staan, waaronder de serie over de familie Baxter.

NUR 302

ISBN 978 90 297 3266 6



KokBoekencentrum.nl
UITGEVERS | UTRECHT